

T(R)ÒPICS

TOT (MAL) VIVINT UN ESCÀNDOL

MARCEL·LÍ BORRELL

COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

La fúria per parlar i escriure sobre el Govern, sobre la religió, és com una malaltia epidèmica que afecta a una gran quantitat de caps entre nosaltres, i tant els ignorants com els filòsofs del dia han caigut en una espècie de deliri. Aquesta llarga frase introductora és de l'Abat Dinouart a *L'Art de se taire* (1771). Eclesiàstic mundà, Dinouart alerta a *L'art de callar* sobre els guanys del silenci en un temps en què la incontinència verbal (i literària) semblava no tenir fi. I ho advertia a les acaballes del segle XVIII. ¿Què no diria avui davant la pandèmia globalitzadora i editorial

que circula a tot gas per la bioesfera mediàtica!

Aquests dies la ciutadania està més rebotada que una pilota a l'Open de Roland Garros. És el que toca després de vacances i en ple setembre. Tothom sap que un alcalde (de Madrid) ha engegat a dida un comediant per haver parlat massa.

Alhora, en irònica geometria simètrica, un altre comediant ha engegat a fer punyetes (per dir-ho finament) a un alcalde (de Bellpuig) per haver-lo convertit en el dolent banyetes de la funció. Un empat entre comediant i polítics? Un atemptat a la sacrosanta llibertat d'expressió? Allò ranci de les dues Espanyes secularment enfrontades? Nacionalismes a la grenya?

O sense gastar tants eufemismes, un combat de boxa dialèctica entre addictes al jo? Egotisme pur i ultra dur? La lluita sense treva entre superestars narcises? Si més no, un gratat d'interrogants oberts per inaugurar la temporada amb generoses descàrregues d'adrenalina i testosterona.

Deia Baltasar Gracián que la llengua és una bèstia salvatge difícil d'encadenar un cop s'ha escapat. El monjo Dinouart aconsella la pedagogia de la contenció, l'art de la reticència, i que la saviesa comunicativa resulta de: 1) saber callar; 2) saber parlar poc, moderant el discurs; i 3) saber parlar molt, sense parlar malament i sense parlar massa. O dit de manera sintètica: fer callar el llenguatge i fer parlar el

silenci. ¿Es donen aquests sabers en el panorama artistico-polític de la Catalunya-Espanya d'alcaldes i còmics?

Però tampoc no ens passéssim quant a ser prudents. És cert que si no vols pols no vagis a l'era, que si tens la boca tancada les mosques no se't colaran, però és propi d'esclaus no dir el que es pensa. I segons que afirmava el gran Òscar Wilde, que parlin de tu és espantós, però hi ha una cosa pitjor: que no en parlin. El comediant i l'alcalde ho tenen clar. Calles, ets mut i no existeixes, o bé parles i has de fer mutis, sortir cap cot pel fons de l'escenari. I morir-te de fàstic? Amén? El bon comediant i el mal polític viuen de la llengua i de l'escàndol.